

творчою письмовою роботою, захистом проекту, повідомленням, доповіддю на засіданні кафедри, захистом курсової, дипломної роботи, публікацією у науковому, науково-популярному, навчальному виданні.

До традиційних та інноваційних форм організації самостійної роботи студентів належать: конспектування лекцій, виступи на семінарських заняттях, підготовка до іспитів, написання рефератів, участь в інтелектуальних іграх, дискусія з проблемних питань, прослуховування повідомлень засобів масової інформації, робота в Інтернеті, виконання проектних робіт, виконання завдань, пов'язаних із майбутньою професією та інші [7, 107].

Виходячи із всього зазначеного вище, ми пропонуємо наступний алгоритм організації самостійної роботи студентів з іноземної мови (див. табл.1.)

Таблиця 1

Вид СРС	Рівень самостійної діяльності			Форма звітності
	репродуктивний	реконструктивний	творчий	
Підготовка до аудиторних занять	– вик. грам. вправ; – читання та переклад тексту; – слухання аудіотексту;	– переказ тексту – складання діалогів, полілогів;	– написання твору;	– усна відповідь на занятті; – виконання письмових контрольних завдань; – письмова робота;
Робота над окремою темою	– підбір вправ для тематичного контролю; – підбір віршів, прислів'їв, текстів для індивідуального читання;	– складання тематичної мапи з теми; – розробка тестових завдань;	– створення навчально-методичних комплектів; – написання реферату; – виконання навчально-дослідницьких завдань;	– захист проекту; повідомлення; – доповідь;
Читання художнього твору	– складання словника слів і виразів;	– анотування твору;	– аналіз сюжету, характерів твору;	– бесіда; – виконання тестових завдань;
Науково-дослідницька робота	– участь у науково-методичній роботі кафедри;	– робота у студентському науковому гуртку;	– виконання курсових і дипломних робіт; – участь у наукових, науково-практичних конференціях;	– доповідь на кафедрі; – захист курсової, дипломної роботи; – публікація у науково-популярному, навчальному виданні

Висновки та подальші перспективи дослідження. Отже, ми визначаємо такі особливості організації самостійної роботи студентів з іноземної мови професійного спрямування: планування з чітким визначенням завдань та термінів їх виконання; організація самостійної роботи на трьох рівнях (реконструктивному, репродуктивному, творчому); індивідуальний характер допомоги викладача студенту; чітке визначення форм звітності. Саме такий підхід створює можливості для оптимізації іншомовної підготовки у вищому навчальному закладі. Перспективними напрямками роботи вважаємо дослідження використанням інноваційних форм і методів навчання у поєднанні з інформаційно-комунікаційними технологіями для підвищення ефективності самостійної роботи студентів.

Література:

1. Кремень В. Модернізація вищої школи України в контексті принципів Болонської декларації / В.Г. Кремень // Вища школа. – 2004. – №5-6. – С.12-14.
2. Подкасистый П.И. Организация учебно-познавательной деятельности студентов: Уч. пособие / И.П.Подкасистый. – М. : Педагогическое общество России, 2004. – 112 с.
3. Старовойт С.М. Проблема самостійної роботи студентів у контексті Болонського процесу / С.М. Старовойт // Педагогіка і психологія формування творчої особистості: проблеми і пошуки. – Запоріжжя, 2009. – Вип. 54. – С.406-409.
4. Цюприк А. Основні підходи до проблеми організації самостійної роботи студентів / А.Цюприк // Педагогіка і психологія професійної освіти. – 2003. – № 6. – С.100-108.

УДК 81'373.43

І. М. Бабій,

Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка, м. Тернопіль

МАНІФЕСТАЦІЯ ОБРАЗНО-СИМВОЛІЧНИХ УЖИВАНЬ НАЗВ КОЛЬОРІВ У ХУДОЖНІЙ ПРОЗОВІЙ МОВІ

Стаття присвячена розгляду семантико-стилістичних особливостей назв кольорів у художньому мовленні. На прикладі лексем білий, чорний, червоний проаналізовано образно-символічні навантаження колором у прозовій мові. Виявлено, що в основі творення символічних значень кольороназв лежить традиційна символіка кольорів.

Ключові слова: назва кольору, колорема, кольорообраз, символ, символіка.

DEMONSTRATION IMAGINATIVE AND SYMBOLIC USES OF NAMES OF COLOURS IN FICTION

The article is devoted to the semantic and stylistic features of names of colours in the artistic speech. In the recent decades the scientific interest has intensified in the lexical-semantic group of names of colours. The originality and peculiarity of these lexemes lies in the possibility easily to acquire metaphorical meaning in the artistic speech. The figurative semantic and symbolic ties of names of colours, which they acquire in the appropriate context, underlie of their metaphorization.

The general language and individual author symbolic images of names of colours are clearly traced in the prose language. As a rule, the traditional symbolism of colors is carried by the writers into the fiction.

In the article figurative and symbolic of names of colours is analyzed on the examples of the lexemes white, black and red in the prose language. The names white and black are characterized by the traditional symbols and frequent use. In the popular perception of Ukrainian the white color became a symbol of purity, beauty, moral purity, sunlight, life. Such semantic

associations are observed in the artistic language; the lexeme **white** means clean, pleasant and joyous. The name **black** has opposite meaning, it is a symbol of evil forces, grief, sorrow, death, mourning, and the writers often use this name for the transfer of tragedy, description of dramatic situation. In the fiction as in folklore, symbols black and white often are opposed. White is associated with the all bright, pleasant; in contrast, black means dark, tragic. The linguistic and stylistic paradigm of the **red** color represents a rich compatibility and high expression in the fiction. Red is the colour of blood, that always is a consequence of the struggle, revolution, suffering. The development and expansion of the paradigm of symbolic meanings of colour names, as a rule, occurs under the influence of extralinguistic factors, determined by historical and social developments.

The title **pink** retains the traditional symbolic sound in the prose language. It contains the expressive positive appreciable and emotional meaning. Pink is the color of expectations, hopes, optimism and dreams.

Therefore, in the prose language a number of the artistically significant symbolic images of names of colours has been revealed. The traditional colour symbolism underlies of creation of symbolic meanings of these names. The aesthetic possibilities of this symbolism are skillfully used by the writers for the realization of author's ideas.

Key words: names of colour, colour spectrum, colour character (image), symbol, symbolics.

МАНИФЕСТАЦИЯ ОБРАЗНО-СИМВОЛИЧЕСКИХ УПОТРЕБЛЕНИЙ НАЗВАНИЙ ЦВЕТА В ХУДОЖЕСТВЕННОЙ ПРОЗЕ

Статья посвящена рассмотрению семантико-стилистических особенностей цветообозначений в художественной речи. На примере лексем **белый, чёрный, красный** проанализированы образно-символические употребления колором в художественной прозе. Выявлено, что в основе образования символических значений цветоименований лежит традиционная символика цвета.

Ключевые слова: цветоименование, цветообозначение, цветообраз, символ, символика.

В останні десятиліття активізувався науковий інтерес до лексико-семантичної групи назв кольорів. Характерно, що у сучасних наукових розвідках сформувався кілька напрямів дослідження цієї категорії лексем, зокрема, семасіологічний, психолінгвістичний, антропоцентричний, функціонально-стилістичний тощо. Відомими дослідниками колірної лексики української мови є А. Критенко, А. Кириченко, О. Дзівак, Н. Сологуб, Л. Пустовіт, С. Єрмоленко, Г. Яворська, В. Ковальська, І. Герасименко та ін.

Мета пропонованої праці – з'ясувати символічні навантаження назв кольорів (колором) у художній прозовій мові, зокрема, на прикладі кольороназв **білий, чорний, червоний**. Вибір цих колором зумовлений їх широким колом сполучуваності та найбільшою активністю вживання у художніх творах.

Матеріалом для дослідження слугуватимуть прозові твори М. Коцюбинського, О. Кобилянської, М. Хвильового, В. Стефаніка. **Актуальність** праці зумовлена відсутністю всебічного аналізу кольористики названих письменників у сучасному мовознавстві.

У лексиці української мови назви кольорів становлять досить великий пласт лексем, своєрідність й особливості яких полягає в тому, що вони легко набувають переносного (метафоричного) значення у художньому мовленні. В основі їх метафоризації, як правило, лежать образно-сміслові та символічні зв'язки колором, яких вони набувають у контексті. Основною передумовою виступає незвична сполучуваність.

Н. Сологуб слушно зауважує: «Слово у художньому мовленні піддається багатогранним трансформаціям: збагачується його смисл, ускладнюються емоційно-оцінювальні характеристики, змінюються взаємовідношення з іншими словами, відкриваються нові образні можливості» [11, с. 12]. О. Потебня називав слово символічною, двочленною структурою [7, с. 174].

Колірні лексеми у художньому мовленні часто набувають символічного звучання, яке, зазвичай, формується на основі традиційної символіки кольорів. «Символіка – поняття загальнолюдське і національно-специфічне, етногенетичне. Дослідження саме останнього аспекту символіки надзвичайно актуальне, особливо всебічне вивчення первісної символічної системи та її еволюції в генетично архаїчних тисячолітніх етносів. А саме такою і є українська система символічного відображення світу. Вона належить до найдавніших і найбагатших систем традиційної культури на планеті» [9, с. 7].

Теорію символу і символіки здійснили О. Лосєв, П. Флоренський, Г. Гадамер, Е. Сепір, С. Гайдегер, Ю. Лотман, В. Кононенко, С. Аверінцев, В. Коцура, О. Потапенко, М. Дмитренко, В. Жайворонок та ін. У науці наявні кілька дефініцій поняття «символ». Так, у Словнику української мови (СУМ – 11) наведені такі значення: 1. Умовне позначення якогось предмета, поняття або явища. 2. Художній образ, який умовно відбиває яку-небудь думку, ідею, почуття і т. ін. 3. Умовне позначення якої-небудь величини, поняття, запроваджене певною наукою [СУМ, IX, с. 174–175]. Л. Вітгенштейн зазначав, що символ – це знак, «але такий знак, що має смисл і застосування в майбутньому, перспективу. Адже знак може й не мати смислу, а символ завжди його має» [9, с. 10]. О. Лосєв розглядав символ як «образну конструкцію, яка може вказувати на будь-які межі небуття і в тому числі також на «безмежжя», але слід мати на увазі, що не можна провести межі поміж скінченним і нескінченим символом, адже, з одного боку, категорія символу скрізь і завжди скінченна, а з іншого, – нескінченна» [6, с. 443]. За визначенням О. Селіванової, «символ (від гр. розпізнавальна ознака) – естетично канонізована культурно значима концептуальна структура іншої, ніж первинний зміст реалії чи знака, понятійної сфери. Символ характеризується інтенційністю, образністю, мотивованістю, дейктичністю, імперативністю, психологічністю. (...) Смисл символу не можна розшифрувати простим зусиллям розуму, він існує в колективній свідомості певної культурної групи, зокрема, й етносу, в готовому вигляді й вилучається у разі потреби» [8, с. 536–537].

Художня мова фіксує значну кількість цікавих образів-символів, що виникають на базі смислових відношень, зумовлених контекстуальним середовищем. В. Виноградов зазначав: «Символ – це естетично оформлена і художньо локалізована одиниця мови у складі поетичного твору: (...) характерна особливість символу – це зумовленість його значення всією композицією даного «естетичного об'єкта» [1, с. 374]. Образно-естетичний зміст символічного слова розвивається і виявляється у всій структурі художнього тексту.

Загальною та індивідуально-авторськими символічними образами назв кольорів чітко простежуються у прозовій мові. «Значення і функції кольорів, закріплені у свідомості, відображаються у мовній творчості, мовних картинах світу кожного народу взагалі та мовній картині світу письменника зокрема» [5, с. 121]. Як правило, традиційна символика кольорів переноситься письменниками у художні твори. В. Кононенко зауважує, що «загальна ідея, що її передає символ, часто набуває яскраво вираженого національного характеру, (...). Словесна символика народу виступає важливим чинником творіння національно-культурної картини світу; навіть індивідуальні символи характерні для художньо-творчого осмислення дійсності, звичайно зумовлені особливостями національного мовного типу, мовної особистості» [4, с. 31]. Прикметно, що

традиційна символіка кольорів сформована на народній основі, корінням сягає у фольклорні джерела і відображує національну ментальність кожного народу.

Традиційною символікою і частотою уживання у художній прозі характеризуються колоремами **білий** і **чорний**. Здавна для українського народу **білий** колір був священним; це колір української хати, одягу тощо: **білі** хати, **біла** вишиванка, **білий** рушник і под. У словнику-довіднику «Знаки української етнокультури» (2006р.) В. Жайворонка **білий** колір охарактеризовано як «колір, що в народному українському сприйманні набув символу чистоти, краси, моральної чистоти, святості; сонячного світла, земного життя [2, с. 38]. Такі ж смислові асоціації спостерігаються у художній мові, де лексема **білий** має значення «чистий, приємний, радісний»: *Коли я дивлюсь на хмари, ті діти землі і сонця, (...) мені здається, що бачу душу поета. Я візнаю її. Он пливе, чиста і біла, спрагла неземних розкошів, прозора і легка, з золотим усміхом на рожевих устах, тремтяча бажанням волі* (М. Коцюбинський).

Протилежні значення має **чорний** колір, що виступає символом злих сил, журби, смутку, смерті, жалоби. Тому у художній мові письменники, як правило, уживають цю колорему для передачі трагізму, драматизму описуваної ситуації: *Насувається чорною хмарою час помсти, час розплати* (М. Хвильовий); *Вони мовчали, а думи їх круком чорним літали по пожарищі, розбивалися між чорними стінами* (М. Коцюбинський). **Чорний крук** – крук (ворон) «з глибокої давнини вважається лиховісним птахом, вісником смерті, що широко відбито в українському фольклорі» [2, с. 115]. **Біла ворона** – «символ когось або чогось рідкісного, незвичайного» [2, с. 117].

В авторській мові О. Кобилянської знаходимо образ **чорного** ангела. Традиційно **ангел** «у релігійному культі – надприродна істота, посланець, вісник Бога; оберігає людей, є посередником між ними й небом» [2, с. 13], тобто має позитивну сакральну сутність. **Чорний ангел** виступає символом журби, суму, смерті: *Сила зів'яла, а чорний ангел жде на мене* (О.Кобилянська).

У світовій культурі **чорний** асоціюється зі злом, лихом. Негативна оцінність простежується в метафоричних конструкціях у реченнях: *Він хоче подати від цього чорного брудного діла; Тільки біля чорного трибуналу комуні стоїть гнітюча мовчазність* (М. Хвильовий). **Чорна** справа, **чорне** діло, **чорні** думи, **чорні** сили і под. – усталені метафори, в якій **чорний** символізує зло, лихо.

У художніх творах, як і у фольклорі, символіка **чорного** і **білого** часто протиставляється. **Біле** пов'язане з усім світлим, приємним, **чорне** ж, навпаки, – темним, трагічним. О. Кобилянська писала до В. Стефанника: «Стискаю міцно Вашу руку, тоту, котра так сильно малює двома барвами. **Чорною** і тою, що її лілія носить...», тобто **білою**. З одного боку, – трагічне життя селян, а з іншого, – надія та віра у краще.

Мовно-естетична парадигма **червоного** кольору репрезентує багату сполучуваність та високу експресію у художньому тексті. У прозовій мові добре заманіфестований синонімічний ряд із загальним значенням **червоного** кольору: **червоний**, **рум'яний**, **малиновий**, **вишневий**, **кривавий**, **вогневий**, **багряний**, **черв'яковий**, а також загальнономовні поетичні образи: **колір зорі**, **сонця**, **вогню**, **крові** і под. Основне значення прикметника **червоний**, що домінує в цьому ряді, – «який має забарвлення одного з основних кольорів спектра, що йде перед оранжевим; кольору крові та його близьких відтінків» [СУМ, XI, с. 295]. У давньоруській мові цей прикметник мав значення «красивий, ясний, пригожий». Збереглося воно і в українській мові, як і в інших слов'янських мовах.

Для прози характерними є традиційні символічні значення колоремами **червоний** «гарний, прекрасний, добрий», наприклад *червона зоря*, *червоне сонце* (М. Хвильовий); *червоний відблиск заходу*, *червоний досвіток* (М. Коцюбинський). Подібну емоційно-експресивну місткість мають й інші лексеми названого синонімічного ряду, що яскраво репрезентує авторська мова М. Хвильового, як-от: *Уранці підвієся багряний диск холодного сонця; (...) раптом брякнуло вогняне сонце; (...) переді мною стояло все озеро, і було воно в багрянях вечорової зорі*.

«У символіці алхімії **червоний** – символ пристрасті, активності, чуттєвості й життєвих сил. Він асоціюється з кров'ю й вогнем. Його символізм багатозначний і амбівалентний. З одного боку – енергетичний, активний, символізує повноту життя, свободу, урочистість, радість, а з іншого – ворогування, помсту, війну, агресивність» [5, с. 261].

Червоний – колір крові, яка завжди є наслідком боротьби, революції, страждань. Смислові асоціації колоремами **червоний** із кров'ю (як і синонімів – **кривавий**, **закривавлений**, **кервавий** та ін.) простежуються, наприклад, у таких уривках: *Всі заслоняють очі руками, бо якась кривава ясність разить їх зір. Худі, змарнілі, пообдирані, постарілі постаті, осяяні кривавим світлом сонця, що клониться до заходу; як кров червона, такий був у неї жаль* (О. Кобилянська); *Червоний туман уставав на заході, і немов криваві примари насували звідти на місто; Вечорами він (місяць – І. Б.) висів низько на небі, лихий, червоний, неначе упір, що насмоктався крові, і навіть тіні блікли перед його недобрим обличчям, припавши до землі з жаху; (Смерть – І. Б.) чигає на мене кривавим оком* (М. Коцюбинський). Лексеми **червоний**, **кривавий**, виступають художньоозначущими, місткими одиницями, поєднують і семантику кольору і символічний зміст. У наведених уривках виражають передчуття смерті, боротьби, відчуття чогось трагічного, того, щоможе принести страждання, біль.

Підсилюють такі смислові асоціації порівняння **червоного** кольору з кров'ю, наприклад: *Червоне, як кров, сонце вже лягло на обрії і обіцяло гарячий день гарячого, завязтого бою; на сході сходить зоря. Така велика й така червона, як кров* (М. Хвильовий); *Мій біль за тобою червоний, як кров* (О. Кобилянська).

В. Кононенко зауважує: «Своєрідність і неповторність письменницького таланту полягає передовсім не у створенні ще невідомих символічних образів, а в художньо виправданому доборі різноманітних засобів зображення, в тому числі символічних образів, їх органічному поєднанні з текстом, із іншими образами і символічними фігурами, створенні того синтезу мистецьких форм, яке найповніше відповідає ідейно-естетичному задуму» [3, с. 243].

Розвиток та розширення парадигми символічних значень назв кольорів відбувається під впливом екстралінгвальних чинників, як правило, культурно-історичних змін. Деякі кольоровживання можна схарактеризувати як озвучені історичною епохою, часом. Так, у сполуках **червоний** прапор, **червона** зірка, **червона** армія і под. колорема **червоний** містить символічне значення, стосується революційної діяльності, протилежний білий (**червоні** – **білі**), є символом радянського соціалістичного ладу. Навіть **червоні** гвоздики – символ революції. Аналогічно: **червоні** ленти січовиків (*Трильовський випроваджує до Снятина тисячу січовиків у червоних лентах* (В. Стефанник)). Така символіка колоремами зумовлена історичними і соціальними перетвореннями.

У художніх творах XIX – поч. XX ст. зустрічаємо кольоропозначення **червоні** чоботи, які для селян були символом достатку, багатства. При цьому колорема зберігає первинне номінативне значення кольору.

Традиційне символічне звучання у прозовій мові зберігає колорема **рожевий**, що перебуває в одному синонімічному ряді із лексемою **червоний**. Як правило, **рожевий** маніфестує виразний позитивний оцінно-емоційний зміст. У світовій літературі **рожевий** – колір здоров'я, щастя, надії, мрії, краси. Такі смислові асоціації спостерігаються у художній прозі, на-

приклад: *спогад про завтрашню зустріч так рожево виглядав; і розчиняється рожеве вікно в майбуття* (М. Хвильовий).

Символічне значення **рожевого** як кольору сподівань, надії на краще життя, оптимізму, мрії простежуються в усталених метафоричних словосполученнях **рожеві** мрії, **рожеві** надії. Авторська мова М. Хвильового фіксує низку цікавих уживань цієї колоремі: *Дні рожевих надій і прихованої тривоги пройшли; Правда, Богодухов, як і інші північні райони республіки, живі ще рожевими надіями*.

Таким чином, у художній прозовій мові заманіфестовано низку художньо-значущих символічних образів колорем, які виступають вагомим компонентом образної системи твору. Показово, що в основі майже всіх виявлених символічних навантажень колорем лежить традиційна символіка кольорів, естетичні можливості якої прозаїки уміло застосовують для реалізації авторського задуму.

Література:

1. Виноградов В. В. Избранные труды. Поэтика русской литературы / В. В. Виноградов. – М.: Наука, 1976. – 511 с.
2. Жайворонок В. В. Знаки української етнокультури: Словник-довідник / В. В. Жайворонок. – К.: Довіра, 2006. – 703 с.
3. Кононенко В. І. Символи української мови / В. І. Кононенко. – Івано-Франківськ: Плай, 1996. – 272 с.
4. Кононенко В. І. Словесні символи в семантичній структурі фраземи / В. І. Кононенко / Мовознавство. – 1991. – № 6.
5. Кочан І. М. Лінгвістичний аналіз тексту: Навч. посіб. / І. М. Кочан. – К.: Знання, 2008. – 423 с.
6. Лосев А. Знак. Символ. Миф / А. Ф. Лосев. – М.: Изд-во МГУ, 1982. – 479 с.
7. Потебня А. А. Эстетика и поэтика / А. А. Потебня. – М.: Искусство, 1976. – 302 с.
8. Селіванова О. Сучасна лінгвістика: термінологічна енциклопедія / О. Селіванова. – Полтава: Довкілля – К., 2006. – 716 с.
9. Словник символів культури України / За заг. ред. В. П. Коцура, О. І. Потапенка, М. К. Дмитренко / В. П. Коцура, О. І. Потапенка, М. К. Дмитренко. – К.: Міленіум, 2002. – 260 с.
10. Словник української мови: В 11 т. – К.: Наук. думка, 1970 – 1980.
11. Сологуб Н. М. Мовний світ Олеса Гончара / Н. М. Сологуб. – К.: Наук. думка, 1991. – 140 с.
12. Кобилянська О. Ю. Повісті; Оповідання; Новели / О. Ю. Кобилянська. – К.: Наук. думка, 1988. – 672 с.
13. Коцюбинський М. М. Твори: В 2-х т. / М. М. Коцюбинський. – К.: Наук. думка, 1988.
14. Стефаник В. Твори / В. Стефаник. – К.: Дніпро, 1964. – 551 с.
15. Хвильовий М. Твори: В 2-х т. / М. Хвильовий. – К.: Дніпро, 1991.

УДК 811.111'27'42:801.6

Ю. Й. Бабчук,

КНУ імені Тараса Шевченка, м. Київ

СЕМАНТИЧНІ ТА ПРАГМАТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ВИГУКІВ В КВАЗИСПОНТАНОМУ МОВЛЕННІ

У статті з'ясовано семантичні та прагматичні особливості використання вигуків в квазіспонтанному мовленні. Автор статті вказує на своєрідність вживання вигуків та семантичні характеристики їх використання. Основну увагу автор акцентує на ілюстрації яскравих прикладів використання емоційних вигуків у квазіспонтанному мовленні за допомогою художніх англомовних фільмів. У статті проілюстровано різні прагматичні інтенції мовців, які реалізуються за допомогою найбільш вживаних вигуків *well, oh, yeah, hey, whoa, whew, aha, am, um* тощо. Автором продемонстровано найбільш яскраві приклади їх використання що в свою чергу, відображає підвищену емоційність та експресивність цих вигуків.

Ключові слова: вигук, контекст, емоція, семантичні підгрупи вигуків, квазіспонтанне мовлення.

SEMANTIC AND PRAGMATIC FEATURES OF THE INTERJECTIONS' USAGE ARE FOUND OUT IN THE SEMI-SPONTANEOUS SPEECH

In the article the semantic and pragmatic features of the interjections' usage are found out in the semi-spontaneous speech. The author of the article specifies on originality of the interjections usage and their semantic descriptions. Basic attention an author accents on illustration of prime examples the use of emotional interjections in the semi-spontaneous speech by means of the English-language films. The different pragmatic speakers' intensions are realized by means of the most used interjections such as *well, oh, yeah, hey, whoa, whew, aha, am, um* are illustrated in the article. The author illustrates the brightest examples of their usage that in turn, represents an increase emotionality and expressivity of these interjections.

Keywords: interjection, context, emotion, semantic interjections' subgroups, semi-spontaneous speech.

СЕМАНТИЧЕСКИЕ И ПРАГМАТИЧЕСКИЕ ОСОБЕННОСТИ ИСПОЛЬЗОВАНИЯ МЕЖДОМЕТИЙ В КВАЗИСПОНТАННОЙ РЕЧИ

В статье выяснены семантические и прагматические особенности использования междометий. Автор статьи указывает на определённую особенность использования междометий и семантические характеристики их употребления. Основное внимание автор акцентирует на иллюстрации ярких примеров употребления междометий в квазіспонтанной речи на примере художественных англоязычных фильмов. В статье проанализированы различные прагматические интенции говорящих, которые представлены такими междометиями как *well, oh, yeah, hey, whoa, whew, aha, am, um*.

Автором представлены наиболее яркие примеры их использования, таким образом демонстрируя повышенную эмоциональность и экспрессивность данных междометий.

Ключевые слова: междометие, контекст, эмоция, семантические подгруппы междометий, квазіспонтанная речь.

Постановка проблеми. Вигуки є характерним елементом емоційної сфери мовлення, безпосередньо пов'язані з паралінгвістичними, невербальними мовними засобами, що й виокремлює їх серед інших класів слів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вигуки неодноразово трактувалися як слова, значення яких ситуативно мінливі. Однак подібне узагальнення є досить категоричним, оскільки вигуки неоднорідні за своєю семантикою. Серед них виділяємо як однозначні так і багатозначні лексичні одиниці, зміст яких дійсно залежить від ситуації мовлення. Вигуки мають експресивно-обумовлені значення, конкретний вияв яких прослідковується тільки в контексті. Вигуки мають «тонку контекстну чутливість», що зв'язує зміст речення з мовцем [4, с. 101–118]. Це стосується особливо непохідних,